

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 725/2017-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. decembra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti VSŽ, a. s., Južná trieda 97, Košice, zastúpenej advokátom JUDr. Karolom Kačalom, Hlavná 15, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 141 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 7 Co 556/2015-208 z 28. septembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti VSŽ, a. s., o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. januára 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti VSŽ, a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), z petitu ktorej ústavný súd vyvodil, že ňou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 141 ods. 1 ústavy rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“)

č. k. 7 Co 556/2015-208 z 28. septembra 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

Zo sťažnosti vyplýva, že napadnutým rozsudkom krajský súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 9 C 177/2010-165 z 2. apríla 2015, ktorým bola zamietnutá žaloba sťažovateľky o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom Krajského súdu v Prešove v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 2/2003, ktorý spočíval *„v nezrušení zaistenia finančných prostriedkov na bankových účtoch odo dňa 18. 11. 2005, keď nadobudol právoplatnosť oslobodzujúci rozsudok v trestnej veci sp. zn. 2 T 2/2003“*.

Sťažovateľka uvádza, že krajský súd tak rozhodol *„s odôvodnením (stotožniac sa aj dôvodmi súdu prvej inštancie), že vykonaným dokazovaním bola preukázaná absencia nesprávneho úradného postupu, vzniku škody, ako aj príčinnej súvislosti medzi týmto postupom a tvrdenou škodou ako podmienok pre vznik zodpovednosti štátu za škodu“*. Napadnutý rozsudok krajského súdu bol sťažovateľke doručený 14. novembra 2016.

Sťažovateľka zastáva názor, že *„ochrana našich ústavných práv v tomto súdnom konaní nebola spravodlivá, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Teda tak, ako sme legitímne očakávali, že náš spor o náhradu škody bude rozhodnutý spravodlivo. Konanie súdu v predmetnej veci ako celok nevykazuje v podstatnej miere znaky spravodlivosti, snád iba to, že svojho nároku sme sa mohli domáhať v konaní pred súdom.*

Súd iba deklaratórne uvádzal, že zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je založený na princípe objektívnej zodpovednosti štátu za škodu za súčasného splnenia troch podmienok a to: a) existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, b) nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup, c) príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, a splnenie týchto podmienok je predpokladom pre úspešnosť žalobcu v konaní.

Svojim procesným postupom dosiahol, že k tzv. splneniu podmienok žalobcom nedošlo. Splnenie týchto podmienok žalobcom totiž prekrútil svojvoľným hodnotením dôkaznej situácie, ktorá bola jasná z ustáleného skutkového stavu v iných konaniach,

z ktorých tento právny prípad a uplatnený nárok vzišiel. Jeho závery preto považujeme za neutržateľné a popretie zmyslu a podstaty práva na spravodlivý proces.

V skutkovo totožnom prípade (iba uplatnený nárok sa týka nároku na náhradu škody voči štátu za iné, predchádzajúce časové obdobie) Krajský súd v Prešove (rozsudkom 6 Co 127/2013-210 zo dňa 08. 04. 2014) potvrdil rozsudok súdu I. stupňa o zamietnutí žaloby z dôvodov uplynutia premlčacej lehoty na uplatnenie nároku. Pokiaľ ide o otázku skúmania podmienok pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom uviedol ako príklad (Uznesenie Najvyššieho súdu SR vo veci č. k. 3 MCdo 18/2011, že nesprávnym úradným postupom sa rozumie postup, ktorým štátny orgán porušil určitú konkrétnu povinnosť vyplývajúcu mu z právnej normy a postupoval nie tak, ako mu to prikazoval alebo umožňoval ten – ktorý všeobecne záväzný právny predpis, ale v rozpore s pravidlom vyplývajúcim z tohto právneho predpisu. Preto za deň nepotrebnosti zaistenia účtov pre potreby trestného konania je potrebné považovať deň 18. 11. 2005, kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok, ktorým boli obžalovaní spod obžaloby pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 5 Trestného zákona oslobodení.“.

S poukazom na uvedené sťažovateľka konštatuje:

„a) nesprávny úradný postup je jednoznačne preukázaný nepotrebnosťou zaistenia účtov pre potreby trestného konania dňom právoplatnosti rozsudku v trestnej veci dňa 18. 11. 2005, ktorým boli obžalovaní oslobodení spod obžaloby pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1 Trestného zákona v spojení s tým, že sudca, ktorý mal uvoľnenie bankových účtov bez zbytočného odkladu vykonať, tak neurobil...“

Krajský súd v Prešove uznesením sp. zn. 2 T 2/2010 podľa § 79c ods. 4 Trestného poriadku zrušil zaistenie finančných prostriedkov až dňa 02. 07. 2010

Máme za to, že nezákonný stav v dôsledku nesprávneho úradného postupu trval od 18. 11. 2005 do 02. 07. 2010.

b) existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch je tiež nepochybná, pretože vlastník finančných prostriedkov ako veriteľ banky, po celú dobu keď mu boli finančné prostriedky nezákonne blokované, nemohol s nimi disponovať a tým mu bolo zabránené, aby mohol dosiahnuť rozmnoženie svojich majetkových hodnôt.

Peniaze sú všeobecne uznávanou majetkovou hodnotou a keď mu ich ktokoľvek protiprávne (bez právneho dôvodu ...) zadržíava spôsobuje mu škodu. Nie je to teda o tom; ako súd zdôvodňoval o tzv. neunesení bremena dôkazu aj bremena tvrdenia, či ide o úrok z omeškania alebo ušlý zisk a pod.

Prvotným pojmovým znakom je ujma na majetkových hodnotách žalobcu, teda škoda, ktorá mu vznikla.

c) Zo skutkových okolností je jednoznačne preukázané, že predmetná škoda žalobcovi vznikla a stalo sa tak v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom Krajského súdu v Prešove.“

Vzhľadom na uvedené podľa jej názoru krajský súd napadnutým rozsudkom porušil jej „základné právo na ochranu majetkových práv a spravodlivé súdne rozhodnutie“. Postup krajského súdu v predmetnej veci je podľa jej názoru porušením „základného práva domáhať sa inej právnej ochrany na inom orgáne Slovenskej republiky, ako to ustanovuje Čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky“.

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a následne vydal tento nález:

„1. Zrušuje rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 7 Co 556/2015-208, zo dňa 28. 09. 2016, ktorým boli porušené ústavné práva sťažovateľa VSŽ a. s. zaručené v čl. 141 ods. 1 Ústavy SR v spojení s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR

2. Krajský súd v Bratislave je povinný nahradiť sťažovateľovi VSŽ a. s. trovy právneho zastúpenia v sume, aká bude určená na účet právneho zástupcu do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy,

ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že sťažnosť sťažovateľky neobsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, keďže neobsahuje jednoznačný a zrozumiteľný návrh na rozhodnutie (petit) zodpovedajúci požiadavkám vyvoditeľným z § 56 zákona o ústavnom súde, ktorý je v zmysle § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde obligatórnou náležitosťou sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Pri rigoróznom prístupe ústavného súdu by označený nedostatok mohol byť dôvodom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, navyše za situácie, že sťažovateľka sťažnosť ústavnému súdu predložila prostredníctvom kvalifikovaného právneho zástupcu. Uprednostňujúc však materiálny prístup k ochrane ústavnosti, ústavný súd napriek uvedenému nedostatku preskúmal sťažnosť aj z hľadiska toho, či existujú aj iné dôvody vyplývajúce z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Ústavný súd z petitu sťažnosti vyvodil, že sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 141 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu.

V súvislosti so skúmaním podmienok konania o podanej sťažnosti týkajúcej sa napadnutého rozsudku krajského súdu však ústavný súd v rámci predbežného prerokovania zistil, že sťažovateľka ešte 22. decembra 2016 podala proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie, o ktorom dosiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

V danom prípade sťažovateľka podala vo svojej veci dovolanie ešte pred tým (22. decembra 2016, pozn.), ako podala sťažnosť ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (13. januára 2017, pozn.).

Ústavný súd v tejto súvislosti odkazuje na svoju doterajšiu judikatúru (m. m. IV. ÚS 177/05), podľa ktorej vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, nemožno rozumieť už samotné podanie posledného z nich oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom. V okolnostiach prípadu sťažovateľka podaním dovolania, ako aj podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vedome vytvorila stav, keď by o jej veci mali súbežne rozhodovať dva orgány súdneho typu (Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd a ústavný súd), čo nie je v podmienkach právneho štátu rešpektujúceho princíp právnej istoty prijateľné. Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnenie právomoci dovolacieho súdu vo veci sťažovateľky predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu, možno považovať podanie sťažnosti ústavnému súdu ešte pred

rozhodnutím dovolacieho súdu ako predčasné (m. m. IV. ÚS 142/2010, IV. ÚS 467/2013, II. ÚS 455/2015, II. ÚS 866/2015).

Ústavný súd aj pod vplyvom judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vo svojej rozhodovacej činnosti zastáva názor (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09), podľa ktorého v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je takáto sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky, ktorá smeruje proti napadnutému rozsudku krajského súdu, uplatnením zásady *ratio temporis* odmietol ako neprípustnú podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami obsiahnutými v petite jej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. decembra 2017